

beregningen af sagsøgernes dumpingmargen. Ved brugen af denne teknik bliver de transaktioner, som sagsøgerne har foretaget til en højere pris end gennemsnitsprisen, bragt ned til en pris, der svarer til gennemsnitsprisen. Ifølge sagsøgerne benyttede Kommissionen ikke metoden med sammenligning mellem gennemsnit og transaktioner korrekt som følge af brugen af »nulstillingsteknikken«. Sagsøgerne har gjort gældende, at formålet med metoden med sammenligning mellem gennemsnit og transaktioner er at sikre en fair sammenligning og ikke at give højere dumpinggener.

- (1) Kommissionens forordning (EF) nr. 2479/2001 af 17.12.2001 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af compactdiske til indspilning med oprindelse i Taiwan (EFT L 334, s. 8).
- (2) Rådets forordning (EF) nr. 1050/2002 af 13.6.2002 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af compactdiske til indspilning med oprindelse i Taiwan og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EFT L 160, s. 2).
- (3) Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22.12.1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 56, s. 1).

Sag anlagt den 12. september 2002 af Forum 187 asbl mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-276/02)

(2002/C 289/52)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 12. september 2002 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Forum 187 asbl, Bruxelles (Belgien), ved barrister Alastair Sutton og barrister James Killick.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens meddelelse af dens beslutning om at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, som offentliggjort i EFT C 147, s. 2, den 20. juni 2002, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- Retten iværksætter i øvrigt de andre eller yderligere foranstaltninger, den måtte finde nødvendige.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren er en sammenslutning af mere end 230 multinationale selskaber, der tilsammen har investeret flere hundrede millioner EUR i etableringen af koordinationscentre i Belgien. Investeringen blev foretaget på grundlag af lovgivningen fra begyndelsen af 1980'erne, der tillod etablering af koordinationscentre for multinationale selskaber. Sagsøgeren har forklaret, at Kommissionen ved to forskellige lejligheder i 1984 og 1987 fandt, at denne lovgivning ikke var omfattet af fællesskabsbestemmelserne om statsstøtte og at sagsøgeren, der blev opmuntret af disse vurderinger, investerede i koordinationscentre i Belgien, og sagsøgeren har i løbet af de sidste 15 år udvidet sin tilstedeværelse væsentligt i Belgien.

Sagsøgeren har anført, at Kommissionens beslutning om at indlede proceduren i artikel 88, stk. 2, EF i relation til den belgiske lovgivning (den anfægtede beslutning), uventet, vilkårligt og uden en passende begrundelse nykvalificerer lovgivningen som støtte som omhandlet i artikel 87, stk. 1, EF og når frem til foreløbige, negative konklusioner for så vidt angår dens forenelighed med fællesmarkedet, hvorved Kommissionen »med et slag« fjerner retssikkerheden og tilsidesætter de belgiske koordinationscentres berettigede forventninger.

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionens beslutning er ulovlig, idet den er i strid med artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999, og ikke i øvrigt er hjemlet i fællesskabsretten. Kommissionens alternative hjemmel for dens beslutning om, at den er berettiget til at omgøre en beslutning, der blev truffet 15 år tidligere (enten i henhold til artikel 1, litra b), nr. v), eller i henhold til almindelige forvaltningsretlige principper) har heller ikke hjemmel i fællesskabsretten, hvorfor den skal annulleres. Denne alternative hjemmel for Kommissionens beslutning tilsidesætter navnlig retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Sagsøgeren finder derfor, navnlig når henses til den nye hjemmel, med hvilken beslutningen angiver at være blevet truffet, og den betydelige økonomiske interesse, der er involveret, ikke, at beslutningen opfylder begrundelseskravet i artikel 253 EF, hvorfor den skal annulleres.

Sag anlagt den 10. september 2002 af Dyson Limited mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-278/02)

(2002/C 289/53)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 10. september 2002 anlagt sag mod Kontoret for

Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Dyson Limited, Malmesbury, Wilshire (Det Forenede Kongerige), ved lawyers D. Barron, C. Jones og C. Loweth.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 2. juli 2002 af Første Appellkammer ved Harmoniseringskontoret i sag R 655/2001-1 annulleres.
- Sagen hjemvises til appelkammeret til videre behandling for så vidt angår de andre absolutte registreringshindringer, der er anført af undersøgeren under henvisning til artikel 7, stk. 1, litra b), og artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 40/94.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det omhandlede EF-varemærke:	»Varebeskrivelse« som »en gennemsigtig beholder eller et støvopsamlingskammer, der udgør en del af en støvsugers ydre overflade« — ansøgning nr. 522144
Varer eller tjenesteydelser:	»Maskiner til rengøring, boning og vask af gulve og tæpper; støvsugere; tæppevaskemaskiner; bonemaskiner; dele og tilbehør til alle disse varer« i klasse 7 i Nicearrangementet
Den for appelkammeret påklagede afgørelse:	Undersøgerens afslag på registrering
Søgsmålsgrunde:	Fejlagtig fortolkning af artikel 7, stk. 1, litra a), i forordning nr. 40/94

Sag anlagt den 15. september 2002 af J.J. Pikaart m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-280/02)

(2002/C 289/54)

(Processprog: nederlandsk)

De Europæiske Fællesskaber af J.J. Pikaart m.fl. ved advocaten M.J. van Dam og R.D. Ouwerling.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers beslutning af 16. juli 2002, referencenummer E1/L 02157 D(2002) 11796, annulleres.
- 2) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgerne ejer skibet »Factotum«, der anvendes i indenlandsskibsfarten. I 1997 blev »Factotums« midt- og forskib udskiftet. Samtidig blev »Factotums« tonnage forøget ved en forlængelse af midt- og forskibet. Sagsøgerne genanvendte ikke det gamle midt- og forskib. Den oprindelige plan om at omdanne disse dele til en skubbebåd blev ikke gennemført som følge af de eventuelle »gammelt-for-nyt-forpligtelser«, der følger af forordning nr. 1101/89⁽¹⁾.

Den nederlandske fond pålagde imidlertid sagsøgerne en afgift i medfør reglen om »gammelt-for-nyt« i forordning nr. 1101/89. Derved blev »Factotum« ifølge sagsøgerne anset som et nybygget motorskib.

Herefter forespurgte sagsøgerne Kommissionen om, hvordan artikel 8 i forordning nr. 1101/89 skulle fortolkes i det konkrete tilfælde. Sagsøgerne har med den foreliggende sag bestridt den fortolkning, Kommissionen har givet.

Sagsøgerne har anført, at der i tilfældet med ombygningen af »Factotum« ikke var tale om et nybygget skib og heller ikke om et af de andre tilfælde, der er nævnt i artikel 8 i forordning nr. 1101/89. Ifølge sagsøgerne medfører udskiftningen af »Factotums« midt- og forskib kun en forøgelse af indenlandsskibsfartens totale kapacitet, for så vidt som forlængelsen af »Factotum« indvirker på denne kapacitet. Med andre ord skal de forpligtelser, der er knyttet til »gammelt-for-nyt«, begrænses til den forøgede tonnage.

Endvidere har sagsøgerne gjort gældende, at dersom det gamle midt- og forskib blev ombygget til en skubbebåd, ville der ikke være grund til at pålægge »Factotums« motorskibstonnage forpligtelserne med hensyn til »gammelt-for-nyt«. Ifølge sagsøgerne vedrører denne forøgelse tonnagen for skubbebåde, for hvilke forpligtelserne med hensyn til »gammelt-for-nyt« er mindre strenge end for motorskibstonnage.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1101/89 af 27.4.1989 om strukturel sanering inden for indlandsskibsfarten (EFT L 116, s. 25).